

MÁJUSI SZIMFÓNIA.

Csodálatos melegenergiák
áradnak most, — én Istenem — a fák,
sosem tudtam, hogy így szeretnek élni.
Mert énekelni hallottam a régi
kertben: az éjjel énekelt a fa.

Ó, erre minden óra új csoda!
A lonc itt ma még kétszeresre nő.
Honnan árad most ennyi vad erő?
Holnap talán a jázmin is kifeslik,
a labdarózsa bizonyos, hogy estig
háromszor annyi, mint hajnalban volt.
Az orgona óriás lila folt,
az akác még az éjjel fűrtbe bomlik,
s ha felmegyek a sárga homokdombig,
a zöld vetésből olyan illat árad,
hogy szeretném ledobni gondruhámat,
minden kételkedőt, s keserűt, mi ember,
és mámorosan megtágult szememmel
az áradó aranyfolyamból inni
és hinni — Istenem — és hinni
tudatlan gyermekésszel, mint a fák,
s körül az egész megzendült világ.
Áldott gyermeki hittel, bizva-bizva,
hogy fönn, a kékség mögött tárva-nyitva
egy aranyajtó, s úgy ömlik a fény
és nincsen nyomorult és nincs szegény,
mert tékozlók, adakozók a földek,
szétáradnak, minden sejtet betöltnék
ezek a nagy aranyfolyók, s az égi magvak
jában, fűben, emberben felfakadnak.
Szeretném ma ledobni gondruhámat,
ellopni hitét ég felé nyúlt fának,
a földi gyomnak, loncnak, rózsatőnek,
fűveknek, mik a lábunk alatt nőnek,
s eldobni szívem messzi barázdába,
hogy az sem fájna, egyszer az sem fájna
és szerte zengne bennem is a fény!

Nem tehetem! Ember vagyok, szegény.
Mea culpa, — csak ember vagyok én.

M. Juhász Margit.